

Čtvrtý dopis ze Zimbabwe

Další dopis sponzorům, přátelům a ostatním dobrovolníkům píšeme docela netypicky dopoledne. V dubnu si totiž můžeme užívat měsíčních prázdnin. Škola zeje prázdnou a kromě odpoledních oratoří je v Don Boscu klid.

Máme alespoň čas připravovat si následující trimestr, ale věnujeme se také opravování zbytku studentských projektů a domácích úkolů, jež jsou zde významnou součástí studia, a kterých máme na poličce pěkný štůsek. Však nám také dalo práci je všechny ze studentů před Velikonocemi dostat. Zdá se, že pro Afričany termín "konec března" znamená "myslím, že bych to mohl po prázdninách v květnu odevzdat". Když jsme jim oznámili, že to nepřípadá v úvahu a že jim za pozdní odevzdání budeme strhávat body, začala na nás nevěřičně zírat kupa černých vyděšených obličejů. A začali na projektech tvrdě pracovat. V den odevzdání přišli konzultovat se slovy "když já nevím, jak začít". Místo vyučování pak v posledním týdnu horlivě sepisovali, tahali rozumy ze spolužáků i učitelů a stahovali kdesi z internetu. Poslední den se blížil ke konci a stále nebylo odevzdáno nic. Nezbývalo nám než věnovat svůj volný čas stepování ve škole a čekání, zda se náhodou neobjeví student s projektem.

Jakmile byl za námi nepřehledný závěr školního roku, mohli jsme se konečně naladit do velikonoční nálady. Jestli se těšíte na popis zimbabwejských zvyků, tak vás musíme zklamat – žádné nemají. Křesťanská tradice je tu konec konců teprve krátce.

Velikonoční liturgie probíhají podobně jako u nás, ale v živelnějším africkém stylu. Na Květnou neděli i na velkopáteční křížovou cestu prošla naše farnost průvodem celou čtvrtí Empulanga. Zkrátka pořádná exhibice, kolem se sbíhali dospělí i děti. Ty, které nás znaly z oratoře, křičely naše jména a mávaly nám ze zádek.

Vigile na Bílou sobotu

Největším zážitkem pro nás byla sobotní vigilie. Byli jsme předem připraveni, že bohoslužba bude trvat okolo pěti hodin, ale překvapilo nás, že se to nejen "dalo vydržet", ale dokonce to bylo nádherné! Na velké Aleluja se znovu rozezněly všechny hlasy, bubny, rumba koule a zvonky s takovým nadšením a radostí, jako by byl Ježíš vzkříšen právě dnes. Stejně divoce plný kostel oslavoval křest asi dvaceti lidí, většinou starších dětí. Následovaly gratulace, radostné tance a jásos nad pokřtěnými. Přidali jsme se také, vždyť mezi nimi byly i známé tváře z oratoře. Ani jsme si nevšimli, že už je po půlnoci a mše skončila. Z krásné atmosféry se nám nechtělo do postele, a tak oslava pokračovala ještě v komunitě.

Stejně krásná byla i mše na Velikonoční neděli. Byla plná tance, zpěvu a radostné nálady. Odpoledne už jsme však museli zpátky na zem. Čekal nás velký úklid dobrovolnického domečku i prostor oratoře, o Velikonocích zde totiž slavila jiná církev. Do toho nám na okna zaťukala banda dětí, že si přišly hrát. Dostaly do ruky nejprve košťata a mopy, až potom kus mazance a míč.

Po svátcích jsme si udělali u našich dobrovolnických kamarádek Anežky a Magdy dvoutýdenní dovolenou. Díky tomu jsme poznali nový kout Afriky – Jihoafrickou republiku se vším jejím luxusem a na druhou stranu slumovými čtvrtěmi, kde rodiny žijí v malých plechových budkách. Takový kontrast v Zimbabwe nenajdete.

Než jsme si prohlédli projekt, ve kterém holky dobrovolničí, vydali jsme se na pět dní do Dračích hor. Z placatého Zimbabwe už nám moc chyběly nádherné výhledy a panoramata. Proto nás nadchnul výlet na třítisícový Amphitheater se čtvrtým nejvyšším vodopádem světa, Tugela Fall. Holky po devíti měsících v nebezpečném Johannesburgu ocenily i svobodnou procházku jen tak přírodou.

Dračí hory

Zbytek naší návštěvy jsme si mohli vyzkoušet, jaké to je vyučovat ve škole pro děti ze slumu. Salesiánské sestry zde poskytují bezplatné základní vzdělání zahrnující i snídaně a obědy, jež jsou často jediným jídlem těchto dětí. S žáky byla sice legrace, ale uřídit třídu plnou zlobivých černoušků je docela náročné.

Ve čtvrté třídě

Při našem návratu jsme si udělali zastávku v zimbabwském Bulawayu. Na vlak jsme čekali celých dvanáct hodin, které jsme strávili s jedním známým. Připravil nám exkurzi do mnoha místních domácností, do jedné školy i farnosti. Konečně jsme tedy nahlédli, co se skrývá pod eternitovými střechami domů obyčejných lidí.

Zimbabwská domácnost